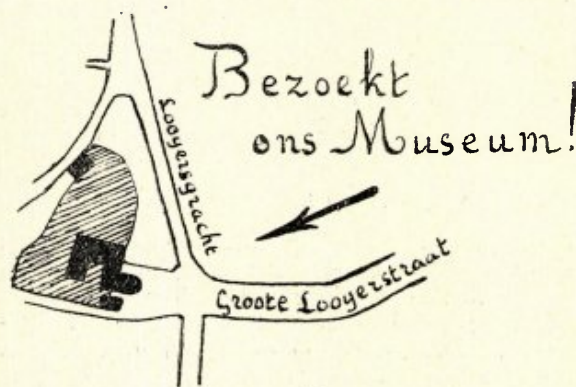

toria (de rietvink of drinker) door den heer Bouchoms gevonden, dit is het geheele resultaat.

Na een schitterenden autotocht over Eperheide, Slonaken, Noorbeek, St. Geertruid, Gronsveld en Heer werd Maastricht bereikt.

Alle deelnemers waren opgelogen over dezen dag. Er was één roep. 't Was schitterend!

Het Natuurhistorisch Museum te Maastricht is geopend dagelijks van 9—12 en 2—5 uur.

Toegang voor leden kosteloos; voor niet-leden f 0.25.

In een achttal zalen vindt men een uitgebreide verzameling Limburgsche fossielen uit het Karboon en het Krijt en uit de Klei-, Zand-, Grind- en Leemgroeven. Bovendien verzamelingen van in 't wild levende Limburgsche dieren en planten. (Plantentuin).

ACONITUM VULPARIA Rehb.

Werd in de oudere flora's meestal onder den naam *A. Lycoetinum* L. beschreven. Gayer die 't geslacht *Aconitum* monografisch bewerkt heeft, meent, dat Linnaeus 'n soort met violette bloemen in Zweden bedoeld heeft.

Men heeft ze daarom gesplitst in *Toxicaria* en *Vulparia*.

Deze laatste is 't eerst goed beschreven en afgebeeld door Reichenbach in zijn *Flora excurs. et Icones*.

In 'n Nederl. Schoolflora vindt men bij deze opgegeven: „Meest gekweekt, zeer zelden verwilderd (Z. Limb.)”

Hier wordt ze echter niet gekweekt. Wat men hier soms als Gele Monnikskap in tuinen vindt onder den naam van *Acon. Lycoetinum pyrenaicum*, behoort tot een heel andere soort, n.l. *Acon. Neapolitanum* Ten. of nog zeldzamer tot *Acon. Anthora* L.

Ze is in Z. Limburg wel degelijk inheemsch, en de groeiplaatsen hier zijn als haar natuurlijke noordgrens op te vatten.

Heimans heeft in de „Levende Natuur” 1914 toeh duidelijk aangetoond dat ze uit naburig buitenland met de Geul zich noordwaarts verspreid heeft.

De oudste opgaven voor ons land vindt men bij Dumoulin (1868): „entre Fauquemont et Galoppe le long d'un ruisseau et derrière Caestert sur la montagne de St. Pierre dans le bois.”

Waarschijnlijk heeft Dumoulin de plek bedoeld bij 't St. Jansputje aan de Geul te Oud-Valkenburg. Dit bronnetje ontspringt hoog op de helling ten N.-W. van de Kluis en loopt dan ondergronds tot aan de Geul.

Men ziet hier ook thans nog een paar ex.; 'n voorbeeld dus hoe lang 'n plantsoort kan standhouden.

Na 1868 wordt ze nog langs de Geul vermeld bij Meehelen (Dr. Hallegraaf 1872), in 't Halder te Valkenburg. (Dr. Vuyck 1900), te Houthem (Dr. Costerus 1899) en te Epen (Dr. van der Sande Lacoste 1874).

Op de groeiplaatsen ten westen van Oud-Valkenburg heeft ze geen stand gehouden.

Haar hoofdverspreidingsgebied ligt te Epen, langs de Geulle en 't Seijlerbeekje van de Belg. grens te Sippenaken af, over Beusdal tot Heerpeseh.

In naburig België sluit ze onmiddellijk aan bij 't Nederlandsch gebied, maar komt daar verder nog op veel plaatsen voor in de provincies Luik en Luxemburg.

Te Moresnet groeit ze veel bij Emmaburg langs de Geul.

De andere opgave van Dumoulin op den Pietersberg kan wel betrekking hebben gehad op een uit 'n tuin ontvlucht exemplaar. Ze is er later nooit meer teruggezien.

Er moet daar te Caestert vroeger wel 'n groot plantenliefhebber gewoond hebben, gezuige de vele andere zeldzame soorten, die destijds daar verwilderd zijn waargenomen en waarvan enkele tot nu toe in de omgeving gebleven zijn, zooals *Calamintha officinalis*, *Lathyrus niger*, *Thalictrum minus*, *Colutea arboreseens* enz.

Te Epen staat ze voorloopig nog veilig, hoewel ze iets verminderd is; de beekschouw schijnt haar weinig te deren, ze bezit stevige wortelstokken.

Hoewel haar verspreidingsgebied niet samenvalt met dat der z.g. Zinkflora, heeft ze zieh even als ook deze, maar heel weinig verder langs de Geul verspreid, n.l. tot bij Partij, (afgezien van de enkele ex. bij 't St. Jansputje). Ze brengt jaarlijks veel kiembaar zaad voort en zou overal geschikte terreinen vinden.

Als bestuivers worden opgegeven *Bombus opulentus* en *B. hortorum*, die met hun lange zuiger de diepliggende koning kunnen bereiken.

Bij ons is ze éénvormig, maar in 't buitenland worden door Gayer 6 ondersoorten beschreven met 'n groote menigte variëteiten, waarvan 'k nog niet met zekerheid kan zeggen tot welke onze planten behooren.

Monnikskap bevat in alle deelen 'n zwaar vergift, zoodat Plinius haar reeds „plantaardig arsenicum” noemde.

Langs 't beekje in Terziet groet ze vrij veel dicht bij de woningen. Toch zijn er, zoover ik bij de deskundigen in de omgeving kon te weten komen, bij mensch nog dier vergiftigingsgevallen waargenomen.

't Loof smaakt scherp; de bloemen zijn niet aantrekkelijk voor kinderen, de knollen die 't meest vergift bevatten, zitten tamelijk diep en stevig; al worden ze soms wel losgespoeld; zoodat 't gevaar niet zoo heel groot is.

A. DE WEVER.